

λπε, μὲ φαντάστηκε πὼς γινόταν ἐκεῖ κάποια ἄλλη ἐγγείρηση. Περίμενε λοιπὸν τὴν ἐπιστροφή τοῦ γιατροῦ χωρὶς καμμιὰν ἄλλη ἀνποχή, ἐκτός ἀπὸ αὐτὴ τοῦ καταδικασμένου νὰ ὑποστῇ χειρουργικὴ ἐπέμβαση. Τέλος ὁ δόκτωρ Ζ... παρουσιάστηκε δικαιοδοτούμενος πὼς ἄρρησε.

— «Ὅλα εἶνε ἔτοιμα, εἰπε·μὴ φοβηθῆτε, ἡ ἐγγείρηση θὰ γίνῃ πολὺ γρήγορα. Σ' ἕνα λεπτὸ θὰ ξαναδῆτε τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, τὰ δέντρα, τὰ σπῖτια, τὸ γαλάζιο οὐρανὸ, καὶ ἐγὼ θὰ εἶμαι ὁ πῶς μεγάλος ὀφθαλμολόγος τῆς γῆς, ὁ μόνος ποὺ θὰ μπορῶ νὰ ξαναδῶναι τὸ φῶς στοὺς τυφλοὺς.

Ὁ ἐρευνητὴς ποὺ ἐπρόδιδαν αὐτὰ τὰ λόγια ἐξέπληξε κάπως τὸν Ἀμερικανό. Μὰ δὲν ἐπρόφρασε νὰ σκεφθῆ. Βρέθηκε ἄξαφνα μὲ τὰ χεῖρα του δεμένα στὰ στήριγμα τῆς πολυθρόνας. Ἐπειτα, χωρὶς νὰ τὸν ἀποκοιμήσει, ὁ δόκτωρ Ζ... τοῦ ἔγραψε ἀπότομα τὸ κεφάλι καὶ μ' ἕνα χτύπημα μὲ κάποιο ἐργαλεῖο τοῦ πέταξε τὸ δεξιὸ μᾶτι ἀπὸ τὴ θέση του.

Τὰ οὐρελίδια ποὺ ἔβγαλε τὸ θῆμα ἔκαναν τὸ προσωπικὸ τῆς κλινικῆς νὰ τρέξει μέσα. Μὰ ὁ δόκτωρ Ζ... σαλευόντας τὸ σκαρπέλο του ἀπειλοῦσε νὰ χτυπήσει μ' αὐτό, ὅποιον θὰ τὸν ἐμπόδιζε νὰ συνεχίσῃ τὴν ἐγγείρησή του. Μὲ χίλιες προσπάθειες κατῳργώσαν νὰ τὸν ἀφοπλίουν. Ὅταν ἔγινε ἐντελῶς ἀνίκανος νὰ κάνει τίποτε, ἔλυσαν τὸν τυφλὸ τοῦ ὁποῖου τὸ πρόσωπο εἶταν πλημυρισμένο στὸ αἷμα. Τὸ δεξιὸν του μᾶτι βρισκόταν ἀκόμα κάτω στὸ πάτωμα. Μὰ καὶ τὸ ἄλλο μᾶτι φρεσκοβγαλμένο ἀπὸ τὴ θέση τους βρισκόταν ὀνταν ἀπάνω στὸ τραπέζι.

Ὁ Ζ... μέσα σὴν τρέλλα του εἶχε φανταστεί πὼς μορούσε νὰ τὰ βάλει στὶς κόχες τοῦ Ἀμερικανου καὶ νὰ τὸν κάνει νὰ ξαναδεῖ.

— Μὰ πῶς, ἐφῶναξα, μπόρεσε καὶ προβέθηκε ζωντανὰ μᾶτια;

— Ζητοῦσαν ἀδίκως νὰ διαφωτίσουν αὐτὸ τὸ σημεῖο, διὰν ἀνεκάλυψαν στὸ ἐργαστήριον τὸ συνεχόμενον μὲ τὴν αἰθουσα τῆς ἐγγείρησιως, τὸ βοηθὸν τοῦ δόκτωρος, ἕνα νέο ὀφθαλμολόγο. Κοίτονταν καταγῆς μὲ τὸ κεφάλι σὲ μιὰ λίμνη αἵματος ποὺ ἔτρεχε ἀπὸ τὶς κόχες τῶν ματιῶν του ποὺ εἶταν ἐντελῶς ἀδείες.

Ὁ δόκτωρ Ζ... εἶχε ἐπιθέσει διὰ τῆς βίας μιὰ μάσκα μὲ χλωροφόρμιον στὸ πρόσωπο τοῦ βοηθοῦ του, καὶ τὸν ἀποκοιμήσε, πρὶν τοῦ βγάλει τὰ μᾶτια τὰ ὁποῖα ἤθελε νὰ χρησιμοποιήσῃ γιὰ τὴν ἐγγείρησή του.

Τὸ ροᾶδι ἔφευγε. Ἐνα στριγκὸ γέλιο ἀκούστηκε πίσω μας. Στράφηκα καὶ εἶδα νὰ μορφάζει ἕνας τρελλὸς πῶμα ἀπὸ ἕνα κινκιδωτὸ παράθυρο. Χωρὶς νὰ ξέρω τὸ γιατί φοβήθηκα κι' ἀφῆνοντας ἄξαφνα τὸ φίλο μου, ἀρχισα νὰ τρέχω τόσο, ὥστε σὲ μιὰ στιγμὴν βρισκόμουν στὸ ἀντικίνητό μας ποὺ βρισκόταν ἀπῆξω. Εἶχαμε φτάσει πᾶς μέσα στὸ Παρίσι καὶ δὲ μπορούσα ν' ἀποτινάξω τὸν τρόμο μου. Εἶχα προσβληθῆ ἀπὸ μιὰ φηκτικὴ νοσηρότητα ποὺ ἔκανε νὰ ξαναζοῦν μέσα μου ὅλες οἱ εἰκόνες τῆς ἀθλιότητος ποὺ εἶχα δεῖ σ' αὐτὴ τὴν κόλαση...

Κ' ἡ φωτισμένη πόλη, ἡ πολυθῆρη μού φάνηκε σὰ νὰ εἶταν τὸ ὑποκριτικὸ καὶ γοντευτικὸ τέρας ποὺ μὰς παρασύρει ἀδυσώπια, χωρὶς νὰ θέλουμε, πρὸς τὴν πῆσση καὶ τὸ θάνατο!..

André de Lorde

ΝΕΚΡΟΙ ΠΟΥ... ΜΙΛΟΥΝ !...

Στὴν Ἀμερικὴ, στὸν τόπο ποὺ συμβαίνουν ὅλα τὰ περιεργα, ἐνῶ ἐψάλλετο τελευταίως ἡ νεκρόσιμος ἀκολουθία ἐνὸς ὑπερπλούτου Ἀμερικανοῦ, ἄξαφνα οἱ παρερισκόμενοι ἀκούουν τὴν φωνὴν τοῦ μεταστάντος νὰ λέγῃ :

— Μὴ λυπάσθε, φίλοι μου. Ἐξῆσα εὐτυχισμένος, ὥστε μπορῶ νὰ πῶ πὼς δὲν εἶμαι δυσχερῆστῆτος ποὺ φεύγω.

Καὶ ἡ φωνὴ συνεχίζουσα ἀπέστειλεν ἕνα ἐγκάρδιον χαιρετισμὸ εἰς ἕνα ἕκαστον τῶν φίλων του, πολλοὶ ἐκ τῶν ὁποίων... δὲν παρευρίσκοντο εἰς τὴν κηδείαν.

Τὶ εἶχε συμβεῖ ;

Ὁ κηδεύωντος Ἀμερικανὸς εἶχε ἀποθανάτισε προτοῦ ἀποθά- νει τὴν φωνὴν του εἰς δύο δίσκους φωνογράφου, τοὺς ὁποίους εἶχε ἀφήσει παραγγεῖλαι νὰ τοποθετήσουν τὸν ἕνα εἰς τὴν ἐκκλησίαν τὴν ἡμέραν τῆς κηδείας του καὶ τὸν ἄλλον εἰς τὸ Νεκροταφεῖον διὰ νὰ ἀκουσθῇ πάλιν ἡ φωνὴ του πρὸ τοῦ ἐνταφιασμοῦ.

Λόγω πληθώρας ὕλης ἡ συνέχεια τῶν «Ανεκδότων τῆς ζωῆς τοῦ Γαβριηλίδου» εἰς τὸ προσεχές.

ΖΗΤΟΥΝΤΑΙ εἰς καλὴν τιμὴν τόμοι τῶν Γαλλικῶν περιοδικῶν «Nouvelle Revue Française», «Les écrits Nouveaux» «Mercure de France» καὶ «Mille Nouvelles Nouvelles» καὶ ὁποιαδήποτε ἄλλων ξένων καὶ ἑλληνικῶν περιοδικῶν. Πληροφορίαι στὰ Γραφεῖάμας.

Ἡ ΑΓΑΠΗ ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΓΕΝΕΩΝ

ΤΟ ΛΕΞΙΚΟΝ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

Τοῦ ΕΤΙΕΝ ΡΕ'Υ'

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Τὸ ὕφος σου νὰ εἶνε φυσικὸ, ἡ γλώσσα σου ἀτλή, ἀλλὰ ἐκυστικὴ καὶ σὲ σημεῖο, ποὺ ὅταν διαβάσει κανεὶς ὅτι ἔγραψες, νὰ νομίζῃ ὅτι σὲ ἀκοεῖ.

Ἐάν ἡ κόρη ἀρνεῖται νὰ λάβῃ τὸ γράμμα σου καὶ σοῦ τὸ ἐπιστρέφῃ, χωρὶς νὰ τὸ διαβάσῃ, ἐπίμενε καὶ θὰ ἐρθῇ ἡμέρα ποὺ θὰ τὸ διαβάσῃ.

Ἐὰν ποτε στερῶτερο ἀπὸ τὸν βράχο ; Καὶ ὅμως τὸ νερὸ, μὲ τὶς συνεχεῖς σταγόνες του, τρυπᾷ καὶ τὴν περὶ σκληρὴν τὴν πέτρα.

Ἐπίμενε, γράφοντας, λοιπόν, καὶ μὲ τὸν καιρὸ, θὰ νικήσῃς καὶ τὴν ἴδια τὴν Πηνελόπη.

Ἐάν ἡ κόρη διαβάσει ὅτι τῆς γράφεις, ἀλλὰ δὲν σοῦ ἀπαντᾷ, ἀφῆσέ τὴν ἡσυχῆ.

Μιά μέρα θὰ σοῦ ἀπαντήσῃ. Ὅλα ἔρχονται μὲ τὸν καιρὸ.

Ἐάν κάλιν διαβάσῃ καὶ σοῦ στείλει μιὰ δυσάρεστο ἀπάντησι ἢ μιὰ διαταγὴ νὰ παύσῃς νὰ τῆς ξαναγράψῃς, ἔλιπε περισσότερο. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι αὐτὴ, φρεβεται ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ἐπιθυμεῖ, καὶ θέλει νὰ ἐπιμείνῃς, ἐνῶ ταυτοχρόνως σοῦ ἀπαγορεύει νὰ τὸ κάμῃς.

Ἐξακολούθησε λοιπὸν καὶ γρήγορα θὰ ἐπαύχῃς ὅτι ἐπιθυμεῖς.

Ὅχι μόνον ὁ Ὀβίδιος, ἀλλὰ καὶ πολλοὶ ἄλλοι μεγάλοι δὲν ἐθεώρησαν ἀνάξιο νὰ ὑποδείξουν τοὺς «τρόπους τοῦ ἀρέσκειν», εἴτε ἀμέσως διδάσκοντες, εἴτε ἐμμέσως διὰ συγγραμμάτων. Γιατὶ τὸ ἄλλο εἶνε τὰ «γλυκυπαθῆ γράμματα» καὶ αἱ περιγραφῆς τῆς περιβολῆς ἢ τῶν αἰσθημάτων τῶν ἠρωιδῶν τῶν μυθιστορημάτων καὶ τῶν ποιητῶν, παρὰ ὑποδείγματα φιλαρσεσκείας.

Ὁ Σοκράτης ὁ μέγας διδάσκαλος, ὅχι μοναχὰ τῆς κοινωνικῆς σοφίας, ἀλλὰ καὶ τῆς εὐλακονείας, θεωροῦσε ἄξιον γιὰ τὸν αὐτὸ ποῦ, ποῦ καὶ ὁ χρῆσμός τὸν ἐπινόησε «Σοφάτατον πάντων τῶν ἀνθρώπων», νὰ διδάξῃ σ' ἐκεῖνο τὸ ἀγλιόισμα τοῦ ἀρχαίου ἑλληνικοῦ βίου, ποὺ λεγότανε «Ἑλληνίδες γυναῖκες» τὴν τέχνην γιὰ νὰ φαίνωνται, ὅσο μπορούσανε περὶ τέλειε, καὶ στὸ σῶμα καὶ στὸ πνεῦμα.

Θεωροῦσε ὅτι ἡ τελειοποίησις τοῦ ἀνθρώπινου ὄντος, γιὰ νὰ εἶνε ἀγλιόισμα καὶ τρυφὴ τῆς καρδιάς καὶ τῆς ψυχῆς, δὲν ἦταν κατῶτερο—γιατὶ ἐνυπῆρχε καὶ ἡ θερμοουργὸς ψυχὴ—καὶ τελειότερο τοῦ καλλιτεχνικοῦ, ποῦ μὰς ἔδωκε τὴν Ἀφροδίτη τῆς Μήλου καὶ τὸν Ἐρμὴ τοῦ Πραξιτέλους.

Ὁ Ἰούλιος Σανδῶ, ὁ περιφημὸς συγγραφεὺς καὶ φίλος τῆς Γεωργίας Σάνδης, εἶχε, μετὰ σοβαρὸν καυγᾶν, ἀποχωρισθῆ ἀπὸ αὐτὴν. Ἄμα ἔφθασεν ὁμοῦ στὸ Τουρίνο, ἐσκέφθη νὰ γράψῃ εἰς τὴν ἀπιστον. Ἄμα ἔρριξε ὁμοῦ τὸ γράμμα στὸ ταχυδρομεῖο, μετανόησε καὶ ἤθελε νὰ τὸ πάρῃ πίσω. Τὶ νὰ κάμῃ, τὸ λοιπὸν ; Πῆγε εἰς τὸν κομητὰ Καρού, τὸν κατόπιν μεγάλον διπλωμάτην. Ὁ Καρού δέχτηκε γιὰ νὰ μεσολαβήσῃ στὸν διευθυντὴν τοῦ ταχυδρομείου, ὁ ὁποῖος, σὰν τυπικὸς ἄνθρωπος, καὶ γιὰ νὰ βεβαιωθῇ, ὅτι αὐτὸς ἦταν πράγματι ὁ ἀποστολεὺς, θέλησε νὰ ἐξαμύσει καὶ στὸν Σανδῶ, τίς συνειθισμένες τίς διατυπώσεις.

Τὸν ρώτησε ποιὲς ἦσαν, ἡ δύο πρῶτες λέξεις τῆς ἐπιστολῆς. — Ἄ πολὺ εὐκόλο, τοῦ εἶπεν ὁ Σανδῶ. Τὸ γράμμα ἀρχίζει ἔτσι :

« Ἀγάπη μου. — Πράγματι. Καὶ αὐτὸ ὅλο γιὰ τὸ τέλος ;

— Τὸ τέλος ; εἶπε ὁ Σανδῶ, λίγο σκεφθεὶς. Καὶ αὐτὸ τὸ ἴδιο τελειώνει :

« Ἀγάπη μου. Ἄγάπη μου ! Αὐτὸ εἶνε πραγματικῶς τὸ Α καὶ τὸ Ω τῆς ἀλληλογραφίας τῶν ἐραστῶν.

Ἄς τελειώσωμεν μὲ μιὰ ἄλλη ἐπιστολή, τοῦ μεγαλειτέρου κατὰ τὴν τῶν νεωτέρων χρόνων, τοῦ Μεγάλου Ναπολεόντος ποὺ τὸν κατέκτησαν ὁμοῦ καὶ αὐτὸν ὁ γυιὸς τῆς Ἀφροδίτης.

Ὁ Βοναπάρτης γράφει στὴ μνηστή του, λίγες ἡμέρες πρὸ τοῦ γάμου τῶν :

«Συπνὸ γεμάτος ἀπὸ σένα. Ἡ εἰκόνα σου καὶ ἡ μεθυστικὴ χῆσινὴ ἔσπεριδα, δὲν ἀφισαν νὰ ἡσυχάσωμεν αἰ ἀισθήσεις μου.

Πλυκεῖα καὶ ἀπαράμιλλος Ἴωσηφίνα ! Τὶ παράξενη ἐπίδρασι ποὺ ἔχεις στὴν καρδίαν μου !

Εἶσαι σκυθρωπὴ ; Ἐγὼ δὲν ἔχω πειὰ ἀνάπαυσι.

(Ἀκολουθεῖ)